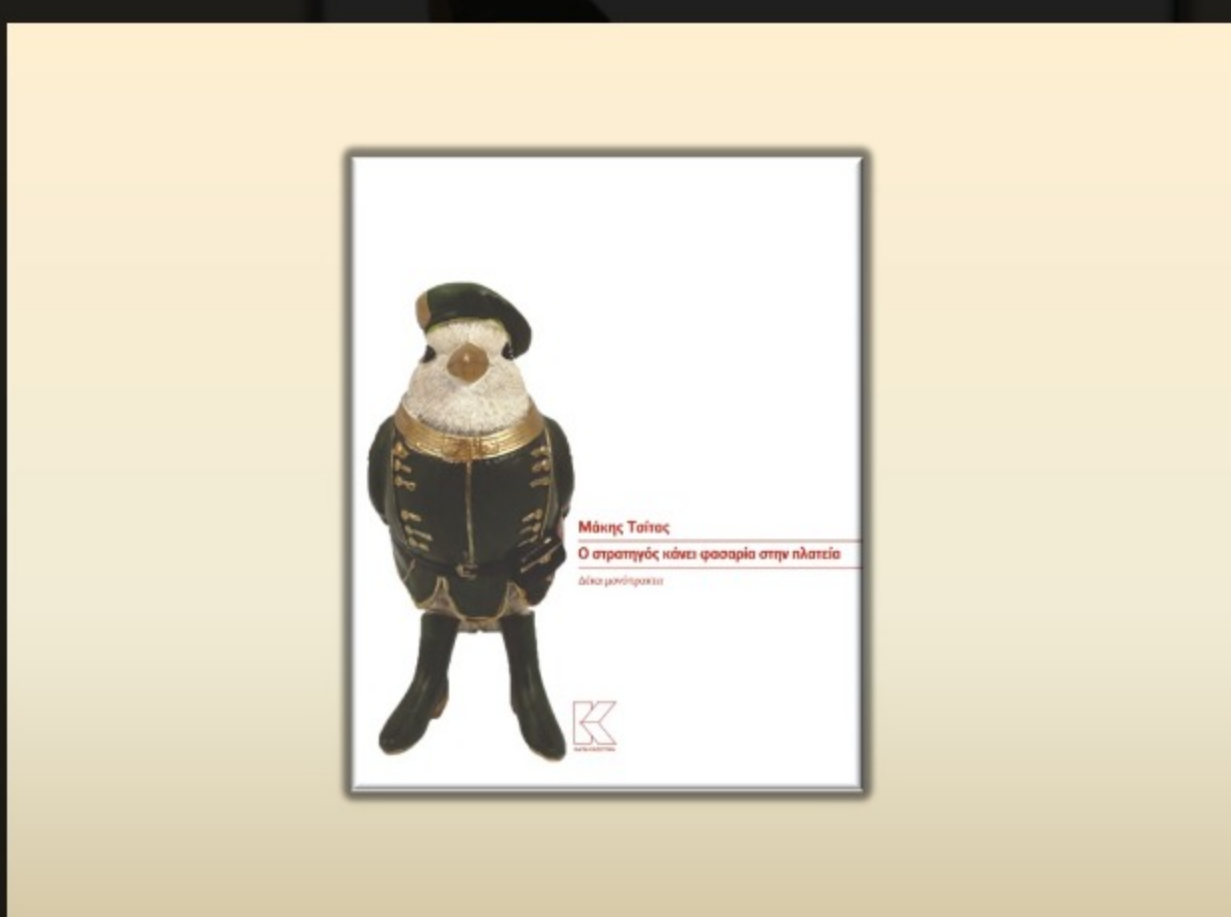

Ανατομία της σύγχρονης ανθρώπινης ψυχοσύνθεσης σε δέκα μονόπρακτα

Σύνταξη: Literature
23 September 2022

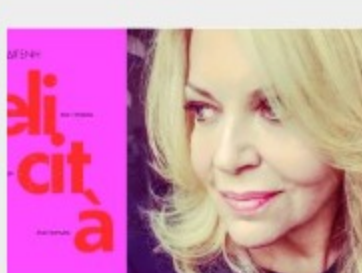
****Γράφει ο Θανάσης Λιακόπουλος**

Ο στρατηγός κάνει φασαρία στην πλατεία, Μάκης Τσίτας, Εκδόσεις Κάπα Εκδοτική

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ

Δημιουργικά Μιλώντας

Felicità: Το νέο βιβλίο της Σερίνας Διγενή

Δέκα μονόπρακτα θεατρικά κείμενα περιλαμβάνει το τελευταίο βιβλίο του βραβευμένου συγγραφέα Μάκη Τσίτα «Ο στρατηγός κάνει φασαρία στην πλατεία» από τις εκδόσεις Κάπα Εκδοτική. Δέκα μονόπρακτα που έρχονται να συμπληρώσουν την εικόνα του δημιουργού, που τον έχουμε γνωρίσει μέσα από τα παιδικά του βιβλία, από τα βιβλία του για ενήλικες, μέσα από τους στίχους του και τώρα ως θεατρικό συγγραφέα. Πολυσχιδής συγγραφική προσωπικότητα είναι η αλήθεια...

Σχεδόν όλα τα μονόπρακτα είναι ανεβασμένα σε κάποια θεατρική σκηνή ή και δημοσιευμένα σε κάποιο λογοτεχνικό περιοδικό. Κορυφαίο αναδεικνύεται το μονόπρακτο «Στην πλατεία», το τρίτο κατά σειρά στο βιβλίο, που έχει ανέβει στην Κεντρική Σκηνή του Δημοτικού Θεάτρου Πειραιά, το 2019 σε σκηνοθεσία Ρούλας Πατεράκη, το 1999 στο «Θέατρο των Καιρών» σε σκηνοθεσία Έρσης Βασιλικιώτη, ενώ έχει δημοσιευθεί και στο περ. Οδός Πανός, το 2001. Αντίθετα αυτά που εμφανίζονται για πρώτη φορά είναι τα μονόπρακτα «Η γιορτή» και «Η σαπουνόπερα».

Η θεματολογία του συγγραφέα δεν θα μπορούσε να διαφέρει από

την σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα και τα εσωτερικά και βαθύτερα προβλήματα που ταλανίζουν το σύγχρονο άνθρωπο στα καθ' ημάς. Έτσι λοιπόν και οι ήρωές του, διαφορετικού φύλου, ηλικίας και παιδείας, που προέρχονται από τα μεσαία και κατώτερα κοινωνικά στρώματα, μέσα από προσωπικές και καθημερινές στιγμές, προσπαθούν να επικοινωνήσουν με τον άλλο, τον οποιοδήποτε άλλο, στενότερο ή μακρινό ή και άγνωστο ακόμα άνθρωπο, με σκοπό να έρθουν σε μια έστω υποτυπώδη συνεννόηση. Σκοπός της ανάγκης αυτής είναι το αποτέλεσμα αυτής καθαυτής της επικοινωνίας, που θα τους δώσει το κουράγιο και θα αποτελέσει το εφαλτήριο συνεχίσουν αυτή την όποια μίζερη ή ευτυχισμένη, για τους ίδιους, ζωή. Αυτό αποτελεί και την αρχή για να κατέλθουμε στο βάθος αυτών των μονόπρακτων.

Ας σημειώσουμε εδώ ένα σημαντικό συγχρονικό στοιχείο. Όλους αυτούς τους ήρωες μπορεί να τους συναντάμε στην καθημερινότητά μας συνεχώς και να τους προσπερνάμε αδιάφορα. Δίχως καν να σκεφτούμε πως όλοι αυτοί κουβαλούν τα ίδια προβλήματα, τις ίδιες έγνοιες, παρόμοιες σκέψεις και πολλές φορές έχουμε σχεδόν τις ίδιες αντιδράσεις. **Ο Τσίτας λειτουργεί εδώ ως μεγεθυντικός φακός μιας πραγματικότητας που βρίσκεται δίπλα μας, πολλές φορές μέσα μας, πλην όμως είτε αρνούμαστε να δούμε ή απλά παραβλέπουμε εξαιτίας της αμειλικτής καθημερινότητας. Το οικείο που δημιουργούν σχεδόν όλοι οι ήρωες, το τόσο γνώριμο στον καθένα, το επιβεβαιώνει περίτρανα.**

Προχωρώντας σε μια σύνδεση που προκύπτει αβίαστα από τα κείμενα βρισκόμαστε μπροστά σε μια ευχάριστη λογοτεχνική έκπληξη και ταυτόχρονα στην θέαση μιας δυσάρεστης πραγματικότητας. **Η μοναξιά και κατ' επέκταση η μοναχικότητα, τόσο εξωτερική όσο κυρίως εσωτερική, με αποτέλεσμα την μόνωση, όχι πάντα και κατά συνθήκη σε σημείο απομόνωσης, αλλά μια μόνωση που επιμένει να κινείται, να κυκλοφορεί και να επιχειρεί να δημιουργήσει επαφή και επικοινωνία οδηγεί στην τρέλα.** Σε μια η παράνοια, άκακη μεν και κατά κύριο λόγο αφού δεν βλέπει κανέναν με ό,τι κάνει, είτε φανερό και εξωτερικευμένη είτε αφανής και κατά περίπτωση κεκαλυμμένη. Άρα η όποια προσπάθεια επικοινωνίας που επιχειρείται δεν βρίσκει το σωτήριο πάτημα για να δώσει την λύτρωση από αυτό. Αποτέλεσμα; Το παράλογο να επικρατεί και να βρίσκει τον δρόμο του και το κατάλληλο πεδίο και υπόβαθρο να συνεχίσει να υφίσταται. Και κάπου εδώ έρχεται η μαγεία, ή άλλως η λύσις ως βαθύτερη ουσία και ζητούμενο, που επίσης αναδεικνύεται από την πλειονότητα των μονόπρακτων και που ο Τσίτας μας δίνει με έμμεσο έως και πρισματικό τρόπο.

Η όλη αυτή ολίσθηση προς το παράλογο έχει τις ρίζες της στην απουσία νοήματος της ίδιας μας της ζωής. Για την ακρίβεια, η απουσία νοήματος λυτρωτικού, άρα και βαθύτερου, που θα μπορέσει να δώσει λύση και διέξοδο και να μας απελευθερώσει από όλα αυτά, είτε εκ των έσω είτε και εξωτερικά, όπως στον κύριο και στον νεαρό του πρώτο μονόπρακτο, στον γέρο και στην γριά του δεύτερου, στην Αποστολία του «Αξιότιμε κύριε Υπουργέ», στην Κυριακούλα και στη Δέσποινα της «Σαπουνόπερας», στην Ειρήνη της «Πορτής», κ.ο.κ. Κι επειδή ο δόκιμος συγγραφέας που γνωρίζει πολύ καλά το υλικό του όπως εδώ ο Τσίτας, το πάει και λίγο παραπέρα, βλέπουμε αυτές της ηρωίδες και τους ήρωες φαινομενικά να έχουν βρει ένα νόημα για την ζωή τους, μέσα από αυτά που κάνουν ενώ στο τέλος να αρνούνται να αντιμετωπίσουν την πραγματικότητα, με αποτέλεσμα αυτό το όποιο νόημα να πέφτει στο κενό, να γίνονται χαρακτηριστικά παραδείγματα ανούσιας νοηματοδότησης της ζωής, με προσλαμβάνουσες κυρίως έξωθεν, και με φυσικό επόμενο απλά το «τράβηγμα» τη ζωής σε μια ανούσια καθημερινότητα, μέχρι το τέλος. Ο κύριος Ευθύμιος της «Αίθουσας Αναμονής», το ζευγάρι κοντά στα σαράντα στην «Τηλεόραση», στο «Τηλεφώνημα» ο κύριος κοντά στα εβδομήντα, ακόμα κι ο μονόλογος της Βέρας στο «Ούτε μέρα», όπου επιχειρείται μια διάσωση μέσω της τέχνης, όλοι αυτοί οι χαρακτήρες επιβεβαιώνουν ακριβώς όλα τα παραπάνω, την έλλειψη βαθύτερου νοήματος στη ζωή μας.

Ο Τσίτας μέσα από αυτά τα μονόπρακτα παρουσιάζεται βαθύς ανατόμος της σύγχρονης ανθρώπινης ψυχοσύνθεσης και της ελληνικής πραγματικότητας, δείχνοντας μας μάλιστα και τη λύση αυτού του αδιεξόδου διά της επαγωγής. Θα ήταν ευχής έργον να βλέπαμε και τα δέκα αυτά μονόπρακτα να ανεβαίνουν μαζί σε μια θεατρική σκηνή με αυτήν ακριβώς την οπτική για να αντιληφθούμε ακόμα καλύτερα όλο αυτό το υπόβαθρο που τα διακατέχει.

Μάκης Τσίτας

Ο στρατηγός κάνει φασαρία στην πλατεία

Δέκα μονόπρακτα

Public

Αποκτήστε το βιβλίο